

Любов МИРОНОВА

Уместность.
Тактичность

Как Душко и Бонбончо от Южна Америка стигнаха
в Африка и се срещнаха с носорог

София ♦ 2015

Както си пътували щастливо из Южна Америка, една сутрин нашите приятели получили телеграма. Душко-Послушко щял да пътува с майка си и татко си в Африка. Вместо да подскочи от радост при новината, на него му станало мъчно. Толкова хубаво си прекарвал с момчетата, така добре се забавлявали, пък сега щели да го водят в някаква Африка. Хич не му се ходело... Отворко-Мърморко казал:

– Какво се косиш, бе, шибни им и ти една телеграма. Пиши им: „Нема да стане“.

Душко го погледнал притеснено.

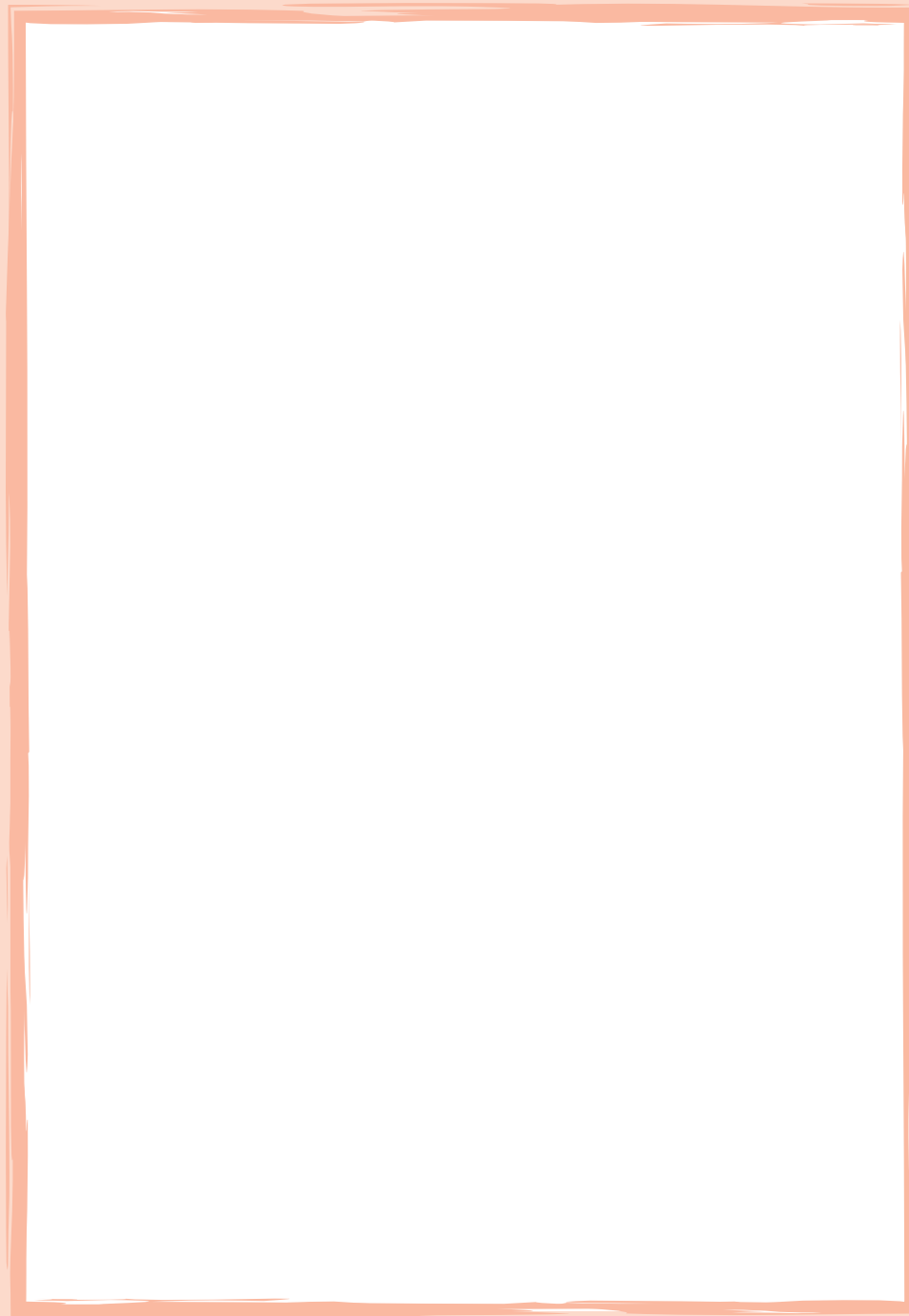
– Какви ги говориш? Как така ще им напиша на мама и на татко? Моите мама и татко са най-добрите на света. Аз въобще не разговарям така с тях.

Отворко-Мърморко вдигнал рамене.

– Па ходи си тогава в Африка и си трай. Щом са толкова добри...

Душко мислил дълго. Цяла нощ не могъл да заспи. На сутринта отишъл при Бонбончо и споделил:

– Бонбончооо, много искам да си играем. Не ми се ходи сам в Африка.

Бонбончо предложил:

– Ми що не пратиш на вашите телеграма: „Мамо, много е хубаво, че ще ходим в Африка. Може ли да вземем и Бонбончо?“, а Бонбончо изненадващо ще каже „Да!“ и много ще иска да дойде с теб.

Душко се засмял.

– А наистина ли ще дойдеш с мен?

Бонбончо кимнал отривисто.

– Разбира се. Идвам! Само да искаш. Нали си приятел. Така Жожи ще си има за компания Отворко, а ти мен. Като са се разпътували по едно и също време тези родители, ще трябва да се подкрепяме.

Душко отишъл до пощата и изпратил телеграма:

Мамо, татко. Точка. Много ни е хубаво тук. Точка. Мога да дойда в Африка, ако вземем и Бонбончо. Точка. Точка. Точка. Целувка, Душко. Точка.

Изпратил телеграмата. Стоял с нетърпение и чакал отговор, а Бонбончо рекъл:

– Егати телеграмите, да бях отишъл лично да им ги занеса, щеше да стане по-бързо. Цял ден

чакаме и никакви думи и точки не идват.

В края на деня обаче дошла нова телеграма.

Точка. Точка. Взимаме и Бонбончо. Точка. Майка му и бащата му дават. Точка. Събирайте багажите. Точка.

Майката на Жожи си отдъхнала. Досега с четири деца било доста трудно, но сега оставали само две, и си казала: „Ей, сега ще е по-лесно!“. Душко седнал, опаковал си куфарчето, подредил внимателно всички дрешки, целунал приятелите си един по един, казал им, че много ги обича, но ще трябва да тръгва. Бонбончо насипал всичко в куфара, седнал отгоре и като се друсал, успял да го закопчае. Помахал безгрижно.

– Айде чао, банда! – и се понесъл щастливо за Африка.

От летище на летище стигнали в Африка. В един резерват наели джип и излезли на разходка. Какво срещнали първо? Един носорог. Голяям носорог с един голям рог. Бонбончо се зачудил на глас:

– Ако гръмнем една конфета и той се уплаши, дали ще побегне към саваната, или ще се устреми към нашия джип да го събори.

Душко, без да се замисли, отговорил:

– Добре е да проверим на практика.

В този момент майката на Душко се обърнала и го стрелнала с поглед. А Душко тутакси пояснил:

– Нямах предвид сега да пуска конфета, защото той няма. Имах предвид, че по принцип не е нужно човек да си блъска главата с такъв въпрос, а е по-добре направо да пробва.

И в този момент, както сигурно се досещате, конфетата вече гърмяла силно над цялата савана. Бонбончо не само че имал, но дори били повече от една. Носорогът се стъписал, взел да пръхти с ноздри, взел да рие земята и накъде се затичал? Право към джипа. Бащата на Душко имал бързи рефлекси. Подкарал колата. Бонбончо и Душко здраво се хванали за горния лост. Омотани с колани, децата едва се удържали да не изпаднат. Бащата криволичел между дърветата в саваната с надеждата носорогът да си забие рога в някое дърво или да се откаже, но това не се случвало. Носорогът елегантно заобикалял всички дървета. Бащата най-накрая предложил да бие спирачка, носорогът да се блъсне в него, да направи няколко салта и да падне на шпагат от другата страна. В

този момент майката на Душко такъв шамар му ударила, че той бързо се усетил как това изобщо нямало да стане и просто трябвало бързо да бягат. Изведнъж на Душко му хрумнала друга идея...

– А ако гръмнеш втори път, носорогът накъде ще побегне – дали към джипа, или ще тръгне на обратно. Ако се затича към джипа, нищо не губим, така и така си ни гони, но ако побегне обратно, ще спрем и ние толкова бързо да караме.

Бонбончо вече бил пребледнял.

– Душко, абе, много добри идеи даваш, ама виж как клати. Аз, ако си бръкна в джоба, най-вероятно ще излетя от джипа.

Душко го успокоил:

– Спокойно. Ще те хвана за гащите и ще те държа. Ако тръгнеш да излиташ, ще те дръпна назад към седалката.

Хванал го Душко, въпреки че те били с по три колана пристегнати, за всеки случай му държал и гащите. Бонбончо с треперещи ръце бръкнал в джобовете, извадил не една, а две конфети. За да не паднат върху тях искрите, ги насочил назад, дръпнал конеца и се чуло „Па-па-па“. Изведнъж бащата, загледан в огледалото за обратно

виждане, казал:

– Носорогът спря!

Децата рекли:

– Наистина ли?

А бащата добавил:

– Носорогът падна настрани. Лелее, Бонбончо, да не го убихме. Какво му направихте с тези конфети? Този носорог тежи няколко тона. Как падна настрани? Гледайте, прах се вдига нагоре.

Бонбончо казал:

– Лелееее, може да е получил сърдечен удар. Давайте да се връщаме!

Бащата бил категоричен.

– Няма начин да отида да му правя дишане уста в уста. Я бягайте да бягаме.

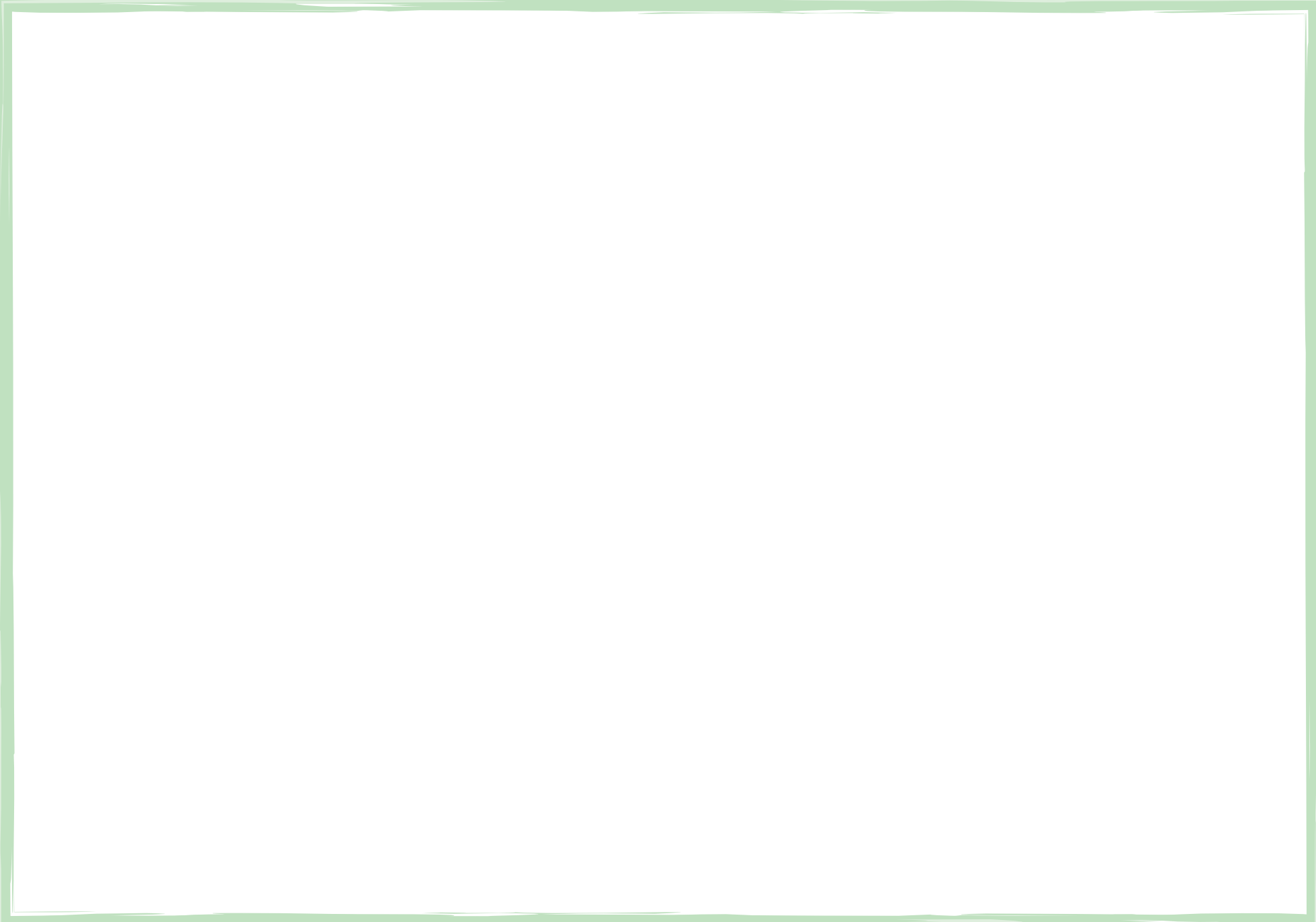
А Бонбончо се запънал.

– Не! Животното е в беда, трябва да му се притечем на помощ. Обадете се в болницата, кажете координатите, да дойде хеликоптер да го види.

Бащата се съгласил.

– Виж, това е по-добра идея, че иначе при разярен носорог не се връщам.

Обадил се по телефона, казал на какви координати има паднал носорог и секунди покъсно се появил медицински хеликоптер. Бонбончо възкликнал:

– Еййй, поне спасихме един носорог. Ама те как се оказаха толкова бързо тук?

Душко го погледнал учудено.

– Абе въпросът е защо се стигна дотам да го спасяваме де, ама... щом държиш само на последната част от историята.

Докато пътували към хотела, им телефонирали с благодарност, че са спасили носорога. Оказало се, че животното бил ранено от браконieri и нещата не били точно такива, каквито изглеждали. Точно заради това били наблизко с хеликоптера. Лекарите ги уверили, че носорогът съвсем скоро щял отново да е добре и че те щели да се грижат за него. Пътниците в джипа си отдъхнали.

Влезли в хотела и срещу тях се задала една сервитьорка, която имала пъпка на челото. Бонбончо я погледнал и възкликнал в стила на Отворко:

– Леллеее, още един носорог! Погледни го, ще

те набоде на пъпката си.

Добре че тази сервитьорка не разбирала български, че иначе щяло да стане много конфузно.

Майката на Душко го помолила:

– Бонбончо, не можеш да говориш, че тази жена е носорог. Трябва да си по-внимателен с дамите.

Бонбончо кимнал.

– Да, да, с дамите. Да, ама това е като оръдие, дето всеки момент ще стреля.

Майката рекла:

– Ама внимавай, като станеш пубертет, и на теб ще ти избият пъпки. Надали ще се чувстваш щастлив. Ако си ги изстискваш, за да ги няма, проблемът е, че ще се инфектират и става в пъти по-зле. Това със сигурност ще е по-лошо, отколкото просто да ти се смеят хората.

Бонбончо попитал:

– А този носорог защо не си е лепнал една лепенка с лекарство, поне да си я лекува и да не плаши хората? Като видят лепенката, те ще си кажат: „Ето нещоооо, охлузила се е тука, рана е станало“ – и никой няма да предположи, че отдолу

има такава оръдие.

Майката на Душко, както и да се опитвала да го вразуми, нищо не се получавало. Душко също се пробвал.

– Добре бе, Бонбончо, представи си, както си седиш, и на теб ти избива пъпка... и какво ще сториш? Ей сега, тука. Какво ще направиш, ако ти се омаскари лицето?

Бонбончо уверено отговорил:

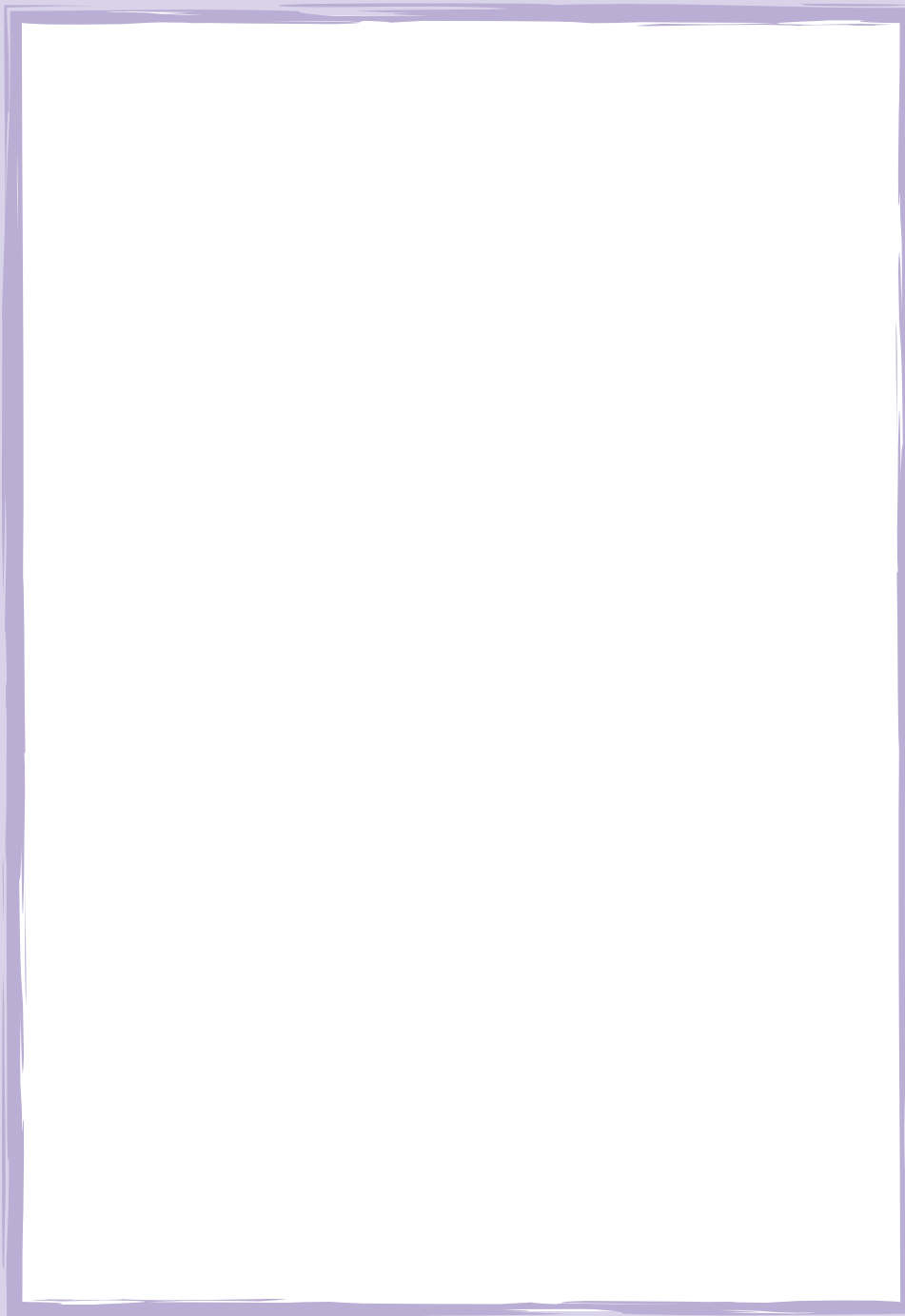
– Как какво ще направя?! Ще ѝ сложа лекарство, после ще ѝ сложа лепенка и търпеливо ще чакам да ми мине.

Душко продължил:

– Ами добре. А ако това африканско момиче не е чувало за лепенки.

– Абе това момиче не е чувало за огледало! – казал Бонбончо. – Щото само веднъж ако се беше погледало, никога повече нямаше да ходи така.

И не щеш ли, както ставало обикновено, като се присмееш на някого, то нещата ти се случват на теб, за да имаш още една гледна точка. Хоп! – и една пчеличка кацнала на лицето на Бонбончо и силно го жилнала по бузата. Съвсем скоро едното му око се затворило от подутина, а бузата

му станала двойна. Душко се опитал да защити момичето с пъпката.

– Бонбончо, що не сложиш една лепенка, та хората да не те гледат? Че приличаш на носорог, ама наблюдаван отзад.

Бонбончо се разлютил.

– Как не те е срам така да ми говориш? Нали си приятел. Боли ме и съм в беда.

Душко отговорил:

– Ами защото се подиграваше на момичето. Затова ти се случи да видиш какво е.

Душко слагал компреси с оцет на лицето на Бонбончо, за да спадне издутото, слагал лед на лицето, за да се размине болката, и нареждал:

– Друг път не се присмивай на хората, а гледай себе си. Ако имаш добри идеи, можеш да ги споделиш.

Бонбончо много се засегнал. През това време момичето носорог се приближило, а Бонбончо му помахал. Извикал го, хванал го за ръката и го завел на рецепцията, където мъжът говорел и английски, и местния език, и Бонбончо казал:

– Преведи на това момиче.

А рецепционистът попитал:

– Какво, какво?

Бонбончо повторил:

– Преведи му, че прилича на носорог.

Мъжът се изчервил.

– Не мога да преведа такова нещо, виж колко е красиво това момиче.

А Бонбончо му рекъл:

– Преведи му, че и аз приличам на носорог, само че тя на погледнат отпред, а аз на погледат отзад.

Мъжът така се разсмял, че сълзи му потекли от очите, а момичето се притеснило. Мъжът мислил, мислил и казал на момичето. То погледнало лицето на Бонбончо, което така било отекло, че и момичето прихнало в смях. След това си погледнало пъпката в огледалото зад гишето на рецепцията и пак се спукало от смях. Бонбончо още по-сериозно казал:

– Кажи ѝ да си сложи лепенка. Тук съм донесъл лекарство. Пудричка е. Да си поръси пъпката и после да си постави лепенка.

Мъжът предал на момичето, а то посочило на Бонбончо той да ѝ го сложи. Бонбончо взел нещата в свои ръце.

– Лягай на земята.

Момичето го погледнало и заклатило глава.

– Ааааа, тук, долу, не лягам, ще си изцапам дрехите.

Бонбончо посочил.

– Лягай тогава на тезгяха, за да си ми повисоко, та да ти уцеля челото, че иначе, ако ти сипя в окото, може да заприличаш на сляп носорог.

Момичето легнало, а Бонбончо с изключително внимание ѝ сложил лечебна пудричка върху пъпката, след това извадил една лепенка на пингвинчета и щедро я залепил в средата на чело ѝ. Момичето се погледнало и се заляло от смях. А Бонбончо обяснил:

– Виж сега, и преди беше смешна, ама беше страшна да не го изстреляш това, бялото. Сега си само смешна и хората си викат: „Сложила си е лепенка на пингвинчета да радва децата. Сигурно е аниматорка тук“.

То му благодарило, че е много внимателен, и му казало, че заради това ще му направи специален компрес на лицето, за да му спадне бързо отокът. В този момент той легнал на

тезгяха. Момичето донесло някакви местни билки, които били черни, и му ги наредило на лицето. И настанало истинско чудо. Отокът за десетина минути напълно спаднал и лицето си станало същото, само дето половината било боядисано черно. Бонбончо се кискал:

– Е, не можа ли в зелено да ме боядисаш, та да си мислят, че съм извънземен. А така сега хората ще си мислят, че съм буквално наполовина бял и наполовина черен.

Момичето се спуквало от смях, а Бонбончо попитал:

– Няmate ли си други билки, освен тези, дето боядисват черно?

А то му отговорило:

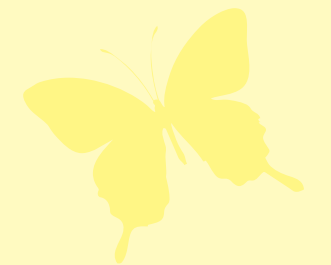
– Не виждаш ли, че ние всичките сме черни тук. Така че дори и още малко черно да сложим, то не си личи на нашата кожа.

Бонбончо му благодарил. Вече нито го щипело, нито го боляло. Отишъл при родителите на Душко, а майката плеснала с ръце.

– Лелеле, мъжо, погледни, доведохме го в Африка и вече наполовина почерня, ако останем още ден-два, съвсем ще стане като местните.

Давай да си тръгваме за България, та да се избели отново!

И така, екскурзията завършила малко предварително, дали заради боята, дали заради белята... остава да гадаем.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

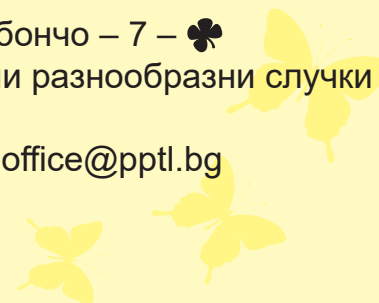
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Уместност. Тактичност

Как Душко и Бонбончо от Южна Америка стигнаха
в Африка и се срещнаха с носорог

Поредица – Бонбончо – 7 –
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им
приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им
повече приказки.“

Алберт Айнщайн